

udtale overfor det høje Folketing, at saaledes som Lovforslaget foreligger, maa Regeringen kræve, at det vedtages, og de, der ikke vil gaa med til Lovforslagets Vedtagelse, maa da ogsaa være klare over, at de politiske Følger af en Ikke-Vedtagelse falder helt og holdent paa dem, der foraarsager en saadan.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til en velvillig og, jeg maa tilføje, hurtig Behandling af det høje Ting.

Jørgen Pedersen: Naar de Meddelelser om vor finansielle Stilling, der lød fra Ministerbordet ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget for indeværende Finansaar, sammenholdes med den Kendsgerning, at der nu til Dækning af Finansaarets Under-skud behøves et nyt Laan paa 120 Mill. Kr., vil ingen kunne undre sig over, at dette Laaneforslag er kommet som en mindre behagelig Overraskelse, og at Situationen, som den foreligger, nødvendig har maattet vække Bekymring for, hvorledes vi i Fremtiden finansielt skal komme igennem. Det forekommer mig ikke, at de Oplysninger, som den højtærede Finansminister har meddelt Folketingets Udvalg, og heller ikke de Bemærkninger, han fremsatte under Forhandlingen i Folketinget i Gaar, egentlig er skikkede til at imødegaa denne Bekymring. Det har undret mig, at den højtærede Finansminister i sine Beregninger og Opgørelser ikke har tillagt den stærkt stigende Vækst af Statsgælden og den deraf følgende forøgede Renteudgift ret megen Betydning. Hverken da den højtærede Minister forelagde Finanslovsforslaget eller endnu i Gaar regnede han det for noget, der har meget at sige, at Renten som Følge af Statsgældens Vækst ogsaa forøges. Naar den højtærede Minister omtaler dette Forhold, nøjes han i øvrigt altid med at omtale Renterne, han gør ikke opmærksom paa, at samtidig vokser Afdragene, og dem er man dog nødt til ogsaa at regne med. Ganske vist er Afdragene jo Formueforøgelse i Henhold til den gamle Betragtning, at den, der betaler sin Gæld, formerer sit Bo; men den private Mand, som lægger sit Overslag for det kommende Aar, og som skal se at faa Virksomheden til at gaa rundt, er nødt til ogsaa at regne med Afdragene som en Aarets Udgift, selv om den ikke hører til de Udgifter, han kan opføre paa sit Skatteskema.

Naar man tidligere har kunnet forudse, at Udgifterne vilde stige stærkt, om end naturligvis ikke i det Forhold, som det er

sket under Krigen, har man efter min Opfattelse fra radikal Side i Almindelighed trøstet sig til, at man kunde indvinde meget ved Nedsættelse af Militærudgifterne — en fuldstændig Afskaffelse har jo ikke hørt til det radikale Program, det er kun Socialdemokraterne, der gaar saa vidt. Men dels er der ingen, der i Øjeblikket ved, hvor langt man kan komme ned med de militære Udgifter under den nye Verdensorden, dersom man skal kunne opnaa den Betryggelse, som Freden gerne i Fremtiden skulde medføre ogsaa for de mindre Stater, og dels er Forholdet det, at allerede før dette Laan optages, altsaa med de Laan, vi allerede har stiftet, vil Udgifterne til Renter og Afdrag overstige Summen af samtlige Udgifter paa begge de militære Ministerier før Krigen.

Jeg skal imidlertid ikke opholde mig nærmere ved dette Forhold og heller ikke ved den Forbindelse, der kan være mellem den finansielle Stilling og det Spørgsmaal, som særlig har beskæftiget Sindene: om en mulig Generhvervelse af den Myndighed, som Rigsdagen afgav i Begyndelsen af Krigsaarene. Jeg er tilbøjelig til at antage, at Flertallet i dette Ting i alt væsentligt vil dele de Opfattelser, som i denne Henseende er gjorte gældende fra Folketingets Mindretals Side. Folketingets Betænkning ligger paa vort Bord, vi har sikkert alle læst den, og jeg tror ikke, at der vilde være noget vundet ved, at jeg gav mig til at repetere. I det hele har jeg den Opfattelse, at ikke nogen Interesse vil blive fremmet ved, at vi ved denne Lejlighed vil søge i større Omfang at etablere en Debat her i Tinget om dette Spørgsmaal, saaledes som den i Gaar foregik i Folketinget. Jeg skal derfor udelukkende holde mig til det, som for Øjeblikket opfylder alles Sind: Spørgsmaalet om, hvorvidt det endnu skulde kunne lykkes at opnaa fyldestgørende Sikkerhed for, at Rigsdagen indenfor en rimelig Tidsfrist igen kan komme i Besiddelse af den Myndighed, som den i Krigens første Tid midlertidig overgav til Regeringen, og som denne har en mærkelig Lyst til at beholde saa længe som muligt. De to ærede Ministre ryster paa Hovedet, det forekommer mig, at den af mig udtalte Sætning er rigtig. Jeg fik det Indtryk i Gaar ved at høre Forhandlingerne i Folketinget, at den højtærede Indenrigsminister betragter denne midlertidige Myndighed som en Slags Ejendom og betragter Forsøg paa at tage den fra ham som et Angreb paa Ejendomsretten. Det forekommer mig imidlertid, at en Forstaaelse om dette Hoved-